

האשה בתרא פרק שישה עשר יבמות

סמורת הש"ס

כליו דחיישין לשאלה - וכליו מלא קשור ללא חיישין לשאלה איכא למימר בכלים שאין דרכן להשאלים כמו שפירש ריב"ן ללא חיישין לשאלה : **כליו** דחיישין לשאלה - ואם תאמר מלא פירות בכלי דבפ' אלו מציאות (ב"מ דף קד:) משמע דהו' סימן ויחזיר ואמאי לא חיישין לשאלה ויש לומר

מוכסא הוא - ואע"ג דסימנין דרבנן אסימן כי האי סמכין אפילו (6) אחיסור דאורייתא : דארוך וגו' - לאו סימנין נינהו : כליו - בגדיו שמה לאחר השאלה ואותו אחר מת ורלוהו אלו וסבורים שהו' בעל הבגדים : תמור כסימני אוכף - דקיימא לן בחלו מציאות (ב"מ דף קד מי) דמהדרין : לא שייני אינשי - בעל החמור לא היה שואל אוכפו של זה לחברו : דמסקיב לים - דאש"ר - מאי בלע"ז : מלאו קשור בכיס בו - מאי איכא למימר ליחוס אע"פ שהוא מכיר את הכיס יש לחוש שמה השאלו לאחר וקשר בו גט זה והחזירו לזה וסכה בו את הגט : ליוסא - שמה יעשה חותם וזורה כנגד עבדתו וילך ויראהו לאשתו ויטול הימנה כל אשר ישאל : מנחשי אינשי - שלא יטול זה מזוה ולי קשיא הא קתני או שנמלא בין כליו הא אמרן דחיישין לשאלה לא קשיא כליו דמתנין הייט בגדיו ודרך להשאל מלבושים וכליו דגיטין הייט בין כלי תשמישי ביטו כתיבתו שאין דרך להשאלים : ואיבעית אימא כליו - דמתני' דקתני בגופו ובכליו דלא סמכין אסימנייהו : כסומי ויחזיר - דלא אמרינן הו' סימן בגלבושו אי שחרין הו' או לבנים הו' דאין זה סימן שיהרבה יט שחרין ולבנים ואדומים : והא קתני פיעא - דמתני' (לקמן דף קכא-) : מן הארכובא ולמטא לא הנשא - דחיי ואי משום טביעה הואיל ומים שאין להם סוף חיישין שמה ילא מן המים ועלה ברחוק פרסה או יותר ולא ראוהו קתני מן הארכובה ולמעלה הנשא אלא מגוייד לא חיי : שאני מיל דמרוו מפס - מחזיקות ומגדלות כזב המכה וחברו מיטרא ריח לאילני במס' תענית (דף ג:) : גידיה לגמליה - לשון גורו אילנא (דניח ד) : ולא אפסקיה לגמליה - ולא הפסיק לגמור את קול גערתו שהיה טעור עד שמת : מלוכבא - באש שמוך המכה מתרפא : זכרס - הנשחט : יכסבו ויפגו - אלאו כחי מחזיקין : ומשני מי הוא - לפיכך גיטו גט וסופו למות הלכך מעידין : אלא מעתה - הואיל ודלמי ימות היא גולה השוחטו אם נפל סכין מידו עליו ושחטו אלא תניא אין גולה ואפילו מת שמה מחמת דבר אחר מת : על ידו - בשבילו : הרוח כלכלתו - ומחמת הרוח מת הלכך

סימן מובהק קא מיפלגי מר סבר סימן מובהק ומר סבר לאו סימן מובהק ולהך לישנא דאמר רבא סימנין דאורייתא הא קתני אף על פי שיש סימנין בגופו ובכליו גופו דארוך וגו' כליו דחיישין לשאלה ואי חיישין לשאלה חמור בסימני אוכף היכי מהדרין לא שיילי אינשי אוכפא דמסקיב ליה להברא מצאו קשור בכיס ובארנקי ובטבעת היכי מהדרין טבעת חייש לזיופי כים וארנקי מנחשי אינשי ולא מושלי ואיבעית אימא כליו בחזירי וסומקי : ואפילו ראוהו מגוייד וכו' : למימרא דמגוייד הו' ורמינהי *אדם אינו מטמא עד שתצא נפשו אפילו מגוייד ואפי' גוסס טמויי לא מטמא הא מיהויי לא חיי אמר אביי לא קשיא הא ר"ש בן אלעזר הא רבנן דתניא מעידין על המגוייד ואין מעידין על הצלוב רבי שמעון בן אלעזר אומר אף על המגוייד אין מעידין מפני שיכול לכוות ולחיות ומי מצית לאוקומי כר"ש בן אלעזר והא קתני סיפא *מעשה בעסיא באחד שישלשלוהו לים ולא עלתה בידם אלא רגלו ואמרו תבמים מן הארכובה ולמעלה תנשא מן הארכובה ולמטה לא תנשא שאני *מיא דמרוו מכה והאמר רבה בר בר הנה לדידי חזי לי הווא מיעא דשקיל ספסירא וגידיה לגמליה ולא אפסקיה לגמרותיה אמר אביי הדיא כדושה הווא רבא אמר בסכין מלוכבת ודברי הכל : והיה אוכלת וכו' : אמר רב יהודה אמר שמואל כ"ל שנו אלא ממקום שאין נפשו יוצאה אבל ממקום שנפשו יוצאה מעידין *זא"ר יהודה אמר שמואל ישחט בו שנים או רוב שנים וברח מעידין אינו *והאמר רב יהודה אמר שמואל ישחט בו שנים או רוב שנים ורמו ואמר כתבו גט לאשתי הרי אלו יכתבו ויתנו חי הוא וסופו למות אלא מעתה יהא גולה על ידו אלא תניא ישחט שנים או רוב שנים הרי זה אינו גולה הא איתמר עלה אמר רב הושעיא חיישין שמא הרוח בלבלתו אי נמי שמא איהו קירב

מא מ"י ס"א מה"י סמחא מת ה"י טו סמך לאון רלא טובע"ט י"ד סימן טע : ז ב מ"י פ"ג מה"י גירוסין ה"י יח סמך טעין כ טובע"ט אה"ע סימן י' טע"ף לא : יח ב מ"י טע ה"י י' טע"ט טע טע"ף ל' : יח ד מ"י טע פ"ב ה"י י' סמך טעין מח טע"ט טע סימן קכ"א טע"ף ט : ב ה' מ"י פ"ס מסל"ו רוח ה' ב :

תוספות ישנים
מבויי הוא דלא מטמא הא מחיה לא חיי - וא"ת מנא ליה למידק הכי הא גוסס קתני דלא ש"ך למידק הכי דהא דלמי א"ן מעידין על גוסס וי"ל דלא דמי לגוסס כי נמי חיי אש"ך להשעין דלא מטמא והגם דכהן מוזהר מליגע בו כדנפקא לן מקרא בפרק ג' מיין [דף מג ע"א] להחלו משעשה הלל (הלל במור) אבל מגוייד אי מחיה חיי לא אש"ך להשעין דלא מטמא :

הגהות הב"ח
(א) רש"י ד"ה מוכסא וכו' אפילו באיסור : (ב) ח"מ ד"ס אלא וכו' אפי' לא מת לאלתר אלא לאחר זמן מרובה :

מ"י מ"י ס"א מ"י אהלות

[לקמן קכ"א]

[עלי מ"י לקמן קכ"א]

[גיטין עב]

טע

לגבי גלות פטור ומיהו לענין אשתו מעידין עליו דודאי ימות : קירב תקשי ליה רישא לסיפא וי"ל דמעיקרא לא קשיא ליה רישא לסיפא דמאי לאוקמי רישא דאין מעידין היינו לאלתר וסיפא דתנשא היינו לאחר י"ב חדש אבל אמילתיה דרשב"ל לא מצי לשנויי : א"ר אלא גולה על ידו - לשואל דחשיב ליה מת קפריך דכיון דמת הוא יש לו לגלות דס"ד טעמא דחייב לגלות לפי שמת נאלתר אבל לא מת לאלתר לא יחייב גלות כלל דלישנא דוימות דכתיב גבי גלות משמע ליה שמת לאלתר ולית ליה השתא הא דאמרינן בפרק אלו נערום (בבב"ב נ"ג) וס"פ ונקמה המכה בשוגג מאי ונקמה ונקמה ונקמה חייב מיתה במזיד אפילו לא מת (ב) זמן מרובה יש חילוק בין מיתה לגלות כי היכי דמפלגי בין דרך ירידה לדרך עלייה גבי גלות ולא גבי מיתה אבל אין לומר דמאס רוח כלכלתו או קירב מיתתו אין לנו לפטורו כיון שמת לאלתר דהא אכתי לא ידעינן להכי טעמי :

חיישין שמה הרוח כלכלתו - ודוקא בגלות ולא במיתה כדפרישית לעיל והא דאמר ונקמה המכה מגלות הא לא הלך על משענתו אע"פ ששהה הרבה חייב גלות איכא למימר כגון דליכא כלכלתו דרוח כגון כביחא דשישא ולא פירכס כלל :

לקולא